

ТВОЄ ПОКЛИКАННЯ, МОЛОДИЙ СПЕЦІАЛІСТЕ

ЗАКІНЧИВСЯ навчальний рік у вищих і середніх спеціальних учбових закладах.

Щойно одержано диплом, відомо вже про призначення. Мине тиждень—два і кожний, хто нині одержав сповнене великого змісту звання — молодий спеціаліст — приїде на підприємства, в цехи, колгоспи, радгоспи, школу, лікарню, клуб, бібліотеку. Збулися мрії, в ім'я яких не досипав ночі над складними формулами, мрії, здійсненню яких підкоряв все своє бажання, енергію.

Молодий спеціаліст прийшов на виробництво. Багато шляхів відкривається перед тим, хто всім серцем полюбив свою професію, хто всього себе, свої організаторські здібності віддаватиме обраній справі. Для нього заводський цех, ферма, бригада буде рідним дім, а первинна комсомольська організація — його рідна сім'я. Людей скромних, трудолюбивих, ініціативних у нас шанують, поважають і висувають на найвідповідальніші ділянки роботи.

На заводі «Червона зірка» великим авторитетом користується інженер-конструктор комсомолец Сергій Шмат. Тільки два роки тому він прийшов у спеціальне конструкторське бюро після закінчення Київського політехнічного інституту. Строк невеликий. Та, навіть, за цей час Сергій виявив неабияку ініціативу і наполегливість у роботі, висів декілька цінних раціоналізаторських пропозицій, став поборником впровадження нової техніки.

Хлопець не тільки на своєму посту повністю віддає себе роботі. Він активно працює як заступник секретаря комсомольської організації, учасник художньої самодіяльності, член велосипедної секції. Коли зустрінешся, поговорити з ним, то надовго вкарбується в твою пам'ять його гаряча любов, відданість загальній справі, комсомолу, партії.

Таким, як Сергій Шмат, уявляєш образ кожної людини, хто носить високе звання молодого спеціаліста.

У колгосп імені Щорса Устинівського району восени 1960 року приїхав за призначенням зоотехнік Віктор Паценко, який тільки закінчив Білоцерківський сільськогосподарський інститут. З перших днів молодий спеціаліст став застосовувати свої знання на практиці, а вечорами проводив час з сільською молоддю у клубі, бібліотеці. Полюбили комсомольці Віктора за чуйність, щирість, простоту. На звітновибірних комсомольських зборах обрали його своїм вожаком. Віктор Паценко виправдовує довір'я зоотехніка і секретаря комсомольської організації. На фермі запроваджено малу механізацію, застосовується механічне доїння. Доярки працюють за прикладом М. Х. Савченко.

Первинна комсомольська організація живе цікавим життям. Вона регулярно поповнює свої ряди за рахунок передової молоді. Кращих з кращих ланкову Ніну Шевченко, механізаторів Петра і Івана Флягів комсомольці рекомендували в кандидати партії.

Всюди встигає Віктор Паценко, бо він вболіває за свою роботу, за своє доручення.

На жаль, серед великої армії спеціалістів трапляються люди з міщанською психологією. Вони йдуть за призначенням з однією думкою «відбути строк». До таких «відробітчан» у нас немає справжнього довір'я і поваги.

Правда, є і такі, що по декілька років працюють на одному місці і не виявляють ніякої ініціативи, справжньої зацікавленості у збагаченні своїх знань, зовсім відходять від участі у громадській роботі.

Два роки тому комсомолка Елеонора Іванченко закінчила Ростовський інститут сільськогосподарської

го машинобудування і прибула на завод «Червона зірка». Працює два роки конструктором відділу головного технолога. Та працює абияк. Ніякої участі не бере в роботі комсомольської організації, і живе за принципом: «моя хата скраю, я нічого не знаю».

Трапляються ще часті випадки, коли випускники університетів, інститутів, технікумів і училищ, приїхавши на роботу у сільські місцевості, вже через рік—два забувають про благородне покликання сільської інтелігенції, стають обивателями, які нічого й нікого, крім своєї роботи, не хочуть знати. Такого не побачиш на десятихатці, серед сільських спортсменів, учасників художньої самодіяльності. До такого люди не йдуть за порадою.

Ми живемо в радісні і знаменні дні. Незабаром відкриється ХХІІ з'їзд КПРС, який має прийняти документи виняткового історичного значення — Програму і Статут КПРС. Скоро відбудеться і ХХІІ з'їзд КП України. Кожен робітник і трудівник колгоспного села прагне підготувати з'їздам свій особистий трудовий подарунок.

Благородне твоє покликання, молодий спеціалісте. Перед тобою світлі дороги, тебе чекають великі звершення. Будь же в усьому — у житті і побуті, на роботі і в години дозвілля — прикладом для молоді, гідний сподівань, які покладає на тебе народ.

У комсомольця Анатолія Іванченка, помічника комбайнера, добрий учитель — прославлений комбайнер Герой Соціалістичної Праці Василь Юхимович Бойко. Багато чому навчився в нього молодий комбайнер. Особливо повчальними стали цьогорічні жнива. По 30 і більше центнерів з гектара пшениці в колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району намолочує В. Ю. Бойко з своїм помічником.

На знімку (справа наліво): Василь Юхимович БОЙКО і Анатолій ІВАНЧЕНКО.

Фото М. САВКУНОВА.

Пролетарі всіх країн, єднатесья!

МОЛОДИЙ КОМБІНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 85 (436).

Середа, 19 липня 1961 р.

Ціна 2 коп.

на жнива мелодія: «збирай, збирай пошвидше багатий урожай». А він справді-таки багатий в цьому році. По 25—30, а на окремих ділянках по 33 центнери пшениці одержують з гектара.

...Показався «С-4». Водій стенового корабля Павло Трегуб пильно вдивляється у валки, слідкує за рухом підбирача, уважно вслухається у гул машини. Раптом мотор зачухав — збільшилось навантаження. Чіткий рух — і швидкість зменшено. Знову рівний хід.

Павло витирає рукавом пілоку з обличчя, гукє до свого помічника В. Голоцаєва (на знімку вгорі він

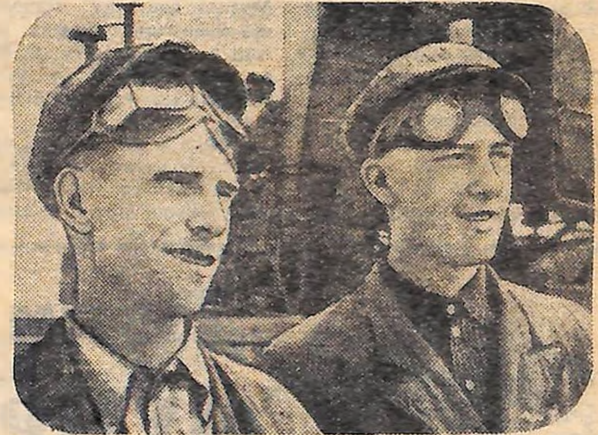
школярі — учень сьомого класу Вітя Микитенко (на малюнку — зліва) і дев'ятикласник Петро Круподер.

— І їм, бачте, не сидиться вдома в таку гарячу пору, — говорить Олександр. — Допомогають...

Машина мчить стернею в напрямку до високої скирти соломки. Це комсомольці артилі днями на зборах створили бригаду по скиртуванню. Добре йдуть у них справи. Сюди часто навідується і керівники колгоспу. Ось і зараз тут голова правління т. Нестеренко. Він зупиняє машину, підходить до О. Гончаренка.

— Швидше обертайтеся, хлопці, — говорить Нестеренко, — сьогодні повинні закінчити продаж хліба державі. А завтра почнемо експлуатувати хліб на трудові.

МАШИНА вибігає на курний шлях, набирає швидкість. Коротка зупинка біля колгоспних автоваг, і курс на Новомиргород, на хлібоприймальний пункт. З наближенням до станції потік автомашин зростає. З поміж інших привертають увагу машини, на яких маюють червоні прапорці. Вони вручаються щодня переможцям змагання — кращим водіям Новомиргородського автопарку. Найчастіше вони потрапляють до членів комсомольсько-молодіжної бригади — Анатолія Приймака, Володимира Тихого, Анатолія Білоуса, Анатолія Проценка. Хлопці виборюють звання колективу комуністичної праці. На транспортуванні зерна з колгоспу імені Дзержинського вони роблять по 10—12 тонн при нормі 7. Хлопці цієї

бригади завжди в числі претендентів на вимпел «Кращий шофер». На весь автопарк запроваджено лише 4 вимпели. Тому добре треба попрацювати, щоб їх здобути. Та таким все під силу, і вимпели часто потрапляють у бригаду завзятих...

БІЛЯ хлібоприймального пункту — шеренга машин. Вони тут доведи не задержуються. Про це завчасно подбали. Пневматичний пробовідбірник скоротив час, потрібний для аналізу зерна. Швидко проводиться вагової операції, і машина виїжджає на гідравлічній автопідійомник. Хвилину — і янтарне зерно сиплється в ківш, несеться транспортером у складські приміщення.

...Вдень і вночі гудить в степу комбайни, гуркотять зерноочисні машини і зернопульти на токах, мчать вантажні автомашини — їде хліб нового врожаю.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.
Фото В. КОВПАКА.
Малюнок А. МИХЛІКА.

Радянська делегація на Всесвітній форумі молоді

МОСКВА. (ТАРС). За поданням молодіжних організацій СРСР визначено склад радянської делегації на Всесвітній форумі молоді. Очоловати її буде перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов.

У складі делегації робітники, колгоспники, студенти, діячі науки і культури, комсомольські працівники з різних союзних республік.

Радянські делегати візьмуть участь в роботі комісії. В день відкриття Всесвітнього форуму молоді перший секретар ЦК ВЛКСМ С. П. Павлов виступить з доповіддю «Молодь, взаєморозуміння, співробітництво і мирне співіснування».

Хліб іде

РЕПОРТАЖ

ПІД крилом літака — безкрай колгоспні лани. Навпроти гарні вони в цю пору року. Рівними шинорочками виблискують валки пшениці, пестить погляд темнозелена соковита кукурудза...

Звідси, з висоти, видно й іншу чудову картину: в який край не поглянеш, скрізь повільно пливають по землі кораблі, звідусіль біжать автомашини з хлібом. Ідуть вони вузькими польовими дорогами, вибігають на битий курний шлях, а потім на тракт. Іх стає все більше й більше, і всі вони мчать до

одного центра — до хлібоприймального пункту.

БЕЗКРАЄ, залите жарким липневим сонцем поле. Ще недавно тут шуміла висока пшениця, хвилі переливалися з краю в край. Тепер на цьому масиві рівні стежки валків, яким, здається, й кінець-краю немає. Близькими смужками тягнуться вони ген у далечині й зникають десь там, за межею сільгоспартілі імені ХІІ-річчя Жовтня. Налетів легенький вітерець, зашарудів зрілим колоссям. І вже чується механізаторам ніж-

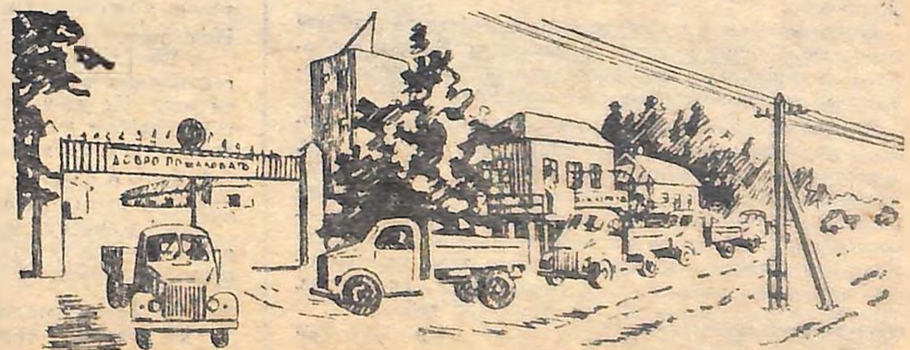
— Сьогодні, Василю, натиснути доведеться. Дивись, як Іван Самсонович ходить. Просто пише... Наздогнати треба.

Іван Самсонович — досвідчений комбайнер. Нині він намолочує по 367—466 центнерів пшениці за день. Щоправда, П. Трегубу важко узнатися за Доморацьким.

У Івана Самсоновича — новенький «СК-3», а у Павла — старенький «С-4». Та то нічого. Коли стремління у хлопців таке є, то наздоженуть вони.

КІМБАЙНІ іде вперед і вперед. Бункер повен. З лівого боку підкотила вантажна машина. Шофер Новомиргородського автопарку Станіслав Поліщук вирулює її і наказує комбайнерові:

— Давий!
І в кузов полився золотий струмінь. Кілька хвилин, і комбайн поплив далі. До комбайна Івана Самсоновича в цей час підїхав колгоспний шофер Олександр Гончаренко. Меткі хлопчак швидко розгортають зерно по кузову. Це місцеві

Біля хлібоприймального пункту.

ПО СУСІДСТВУ З МІСЬККОМ

У Кіровоградській конторі зв'язку добре пам'ятають, як три роки тому, після закінчення інституту, тут став працювати Сергій Музика. Енергійний і товариський, юнак відразу ж завоював симпатії не тільки своїх ровесників, а й людей похилого віку. І коли в минулому році відбувалися звітно-виборні комсомольські збори, молодь одностайно обрала Сергія своїм ватажком.

Довір'я колективу — велика честь для людини, і тут уже треба зробити все, щоб виправдати його. Важко сказати, чи вважає почесним для себе юнак той факт, що саме його обрала секретарем, але що довір'я не виправдує, — то це з усього видно.

Молода людина, повна сили й енергії, безпорадно розводить руками:

— Ну що я зроблю? В цій організації взагалі не можна працювати. Зрозумійте: 103 комсомольці, і всі вони в різних кутках міста...

Так, справді, члени комсомольської організації міської контори зв'язку працюють на різних ділянках. Але й ця обставина ніяк не може служити виправданням тому, що робота в організації занедбана.

Запитайте у комсомольців-зв'язківців: скільки разів у них збори були — і точною відповіддю ви не одержите. Одні кажуть: жодних, інші взагалі відповідають мовчанкою і лише деякі дають точне пояснення: двоє. Не думайте, що вони помилилися. В організації й справді було проведено від листопада всього двоє зборів.

Що ж стосується планів роботи, то їх тут не складають.

Переговорюючи товстезну канцелярську книгу, Сергій Музика перепитує:

— Плани? А ми їх окремо не складаємо. Навіщо? Во-

ни в нас у протоколах (?) — і пропонує прочитати протоколи двох засідань комсомольського комітету. В одному з них записані думки товаришів з приводу того, як провести вечір, присвячений Дню Конституції, в другому — прізвища відповідаючих за проведення новорічного вечора.

От і все. І це т. Музика вважає плануванням роботи.

— Важко з ним працювати, — скаржиться секретар партбюро т. Євко. — Здобити ж хлопець, а от не хоче нічого робити, хоч ти що. Все скаржиться на свою зайнятість. Ми вже на партбюро його двічі слухали, все одно: як об стіну горюх. Вже що-що, навіть збори не проведе, поки не підкажеш йому.

До речі, про збори. Перші проводилися в січні. Розглядалося на них питання про підсумки роботи за 1960 рік. Скільки було присутніх на них, не відомо, бо протоколи до цих пір не складені (є лише чорнові замітки).

Але в усякому разі, говорили вони про наболіле: у місті рух розгорнувся за здобуття звання колективів комуністичної праці, зрештою, вся контора зв'язку змагається за право носити це звання, а комсомольці не очолили почесної боротьби. Скільки молоді є, а не створено жодної молодіжної бригади. Порішили тоді виправити цей недолік. А зараз комсомольські вожаки навіть не знають, наскільки виконано це рішення: Сергій Музика спочатку відповів, що молодіжних бригад немає, а член комітету О. Коваленко, навпаки, запевняє, що вони існують уже більше року.

Говорили на зборах і про участь молодих зв'язківців у змаганні за місто високопродуктивної праці, зразко-

вого порядку і культури, приймали відповідні рішення. А що з того? Як була грубіянкою телефоністка міжміської станції Людмила Поляніна, та так і залишилася нею.

І нікого не турбує поведінка цієї дівчини, її ставлення до своїх обов'язків. А поруч же з нею працюють заступник комсомольського секретаря Володимир Шевкун та член комітету Валентина Білоглазова.

Не цікавляться члени комітету й побутом молоді. Інакше завітали б у гуртожиток, побачили б, як живуть там дівчата. Адже це не секрет: часто можна почути крик і лайку з їх кімнати. І те, що комсомолка Раїса Московкіна довгий час зчиняла лемент, влаштувала скандали, секретарю комсомольському навіть не було відомо. Не хвилювало це і члена комітету Ольгу Коваленко, яка живе в одній кімнаті з Раїсою.

Як не прикро, але поки що нічим хвалитися молодим зв'язківцям. Одним лише вони оперують: вказують на Олександра Скринника.

Це — секретар комсомольської групи автоматичної і міжміської телефонних стачцій. За словами т. Музики, це «хоч малоініціативний, але ретельний хлопець». І справді, в нього справи дещо кращі, ніж у інших групах. Багато юнаків та дівчат вчать заочно в технікумах та інститутах, регулярно сплачують тут членські комсомольські внески.

Мабуть, на цьому можна й скінчити перелік усього, що б характеризувало оте «краще». Бо від звітно-виборних зборів молодь групи збиралася всього два рази, щоб поговорити про службові справи. Бесід же, лекцій, диспутів, вечорів тут не

буває. Юнаки та дівчата, звичайно, не відмовилися б послухати цікаву лекцію. Але якби ж хтось прийшов та запропонував їм це. Адже Олександр Скринник прямо говорить:

— Якби в нас комітет був активніший, то й лекції читалися б. А так...

Про свою відповідальність як групорга він змовчує.

Забувають про свої обов'язки і інші члени комітету. Тому й виходить, що більшість комсомольців установи пасивні, не служать зразком для неспілкової молоді. Її ж багато в конторі зв'язку — близько 50 юнаків та дівчат. Але з ними комсомольці взагалі ніякої роботи не проводять. І не можеш не обурюватися, коли чуєш від деяких зв'язківців:

— А навіщо мені поступати в комсомол? Яка вигода з цього?

Комсомольський секретар і його помічники — члени комітету навіть не знають усього цього, вони не обізані із справами в організації.

А як же працівники міського комітету комсомолу? Можливо, вони поцікавилися роботою організації?

Неодноразово навідувався в контору зв'язку інструктор міському т. Квашневський. Але яка користь із цих відвідин, можна судити хоч би з того, що він так характеризує організацію:

— Хорошим особияво не відзначається, але й поганого в ній немає.

Ті ж кричущі недоліки, які всюди дають себе знати, т. Квашневському не відомі. Він до цих пір не зміг по-справжньому вникнути в життя молодих зв'язківців. Хоч контора зв'язку — за декілька метрів від міському...

Л. БАБИЧ.

м. Кіровоград.

Колгоспники артлі «Україна» Кіровоградського району по праву пишуться дояркою Тамарою Гросул. Понають її за наполегливість і тверду вдачу, за невсипушу любов до своєї справи. За п'ятерою Тамара вже надійма від кожної корови по 2 тисячі кілограмів молока при жирності 4 проценти.
Ім'я передової доярки занесене на обласну Дошку пошани.
На знімку: Тамара ГРОСУЛ.
Фото М. САВКУНОВА.

ЛІТО ПІОНЕРСЬКЕ, ВЕСЕЛЕ

ПОБЛИЗУ РЕВІВКИ, НА БЕРЕЗІ МОРЯ

НЕВЕЛИЧКИМ півостровом заходить у Кременчуцьке море Ревівський ліс. З високого берега дивляться в прозору воду стрункі сосни і могутні кучеряві дуби. В цьому мальовничому куточку розташувався піонерський табір кременчук-гесбудівців.

Сосна і вода, різнобарвні квіти на галявинах, трохи збоку — колосисті хліба. Все це радує зір. Весело тут дітям, оточеним ласкою і турботою.

Заглянемо в перший загін. Тут вихователкою працює М. Н. Терпеляк. Її вихованці дисципліновані, охайні, завжди зайняті цікавими розвагами. Нікому тут не скучно навіть в непогоду.

...Над лісом лунає грім. Об полотні ступають крап-

лини дощу. Але дітям він не страшний. Вони грають в шашки, шахи, читають, слухають музику. А юних музикантів в таборі чимало. Тут і учень Хрущовської музичної школи Славик Терпеляк, і любитель музики Гена Баранов, Юра Рошин та інші. Під керівництвом вчительки Хрущовської середньої школи А. А. Лятевої вони часто виконують пісні і танці.

Багато цікавого в житті табору вносить вчитель фізичного виховання М. П. Третяк — організатор різноманітних спортивних змагань.

Та найцікавішою, мабуть, для хлопчиків і деяких дівчаток є рибалка. На неї збираються звечора. А на сході сонця під керівництвом М. П. Третяка група відправляється до ближньої затоки.

Нещодавно в табір прибула нова група піонерів. Їх тепер 250 чоловік, вдвоє більше, ніж в першій зміні. Вони також влаштовують цікаві ігри, бувають в коротких походах, рибалять, купаються в морі. В таборі організований куточок Червоного Хреста. Тут старші діти навчаються подавати першу допомогу хворому чи потерпілому від нещасного випадку. Є при куточку санпост. Чергові піонери допомагають медпрацівникам, слідкують за санітарним станом палаток.

Більше стало тепер у піонерському таборі і вихователів та вожатих. Хорошою роботою серед них відзначаються студенти Олександрійського педагогічного училища Іван Шустов, Петро Ломанов та Іван Василевський.

Так живе Ревівський піонерський табір, організований будівкомом профспілки.
П. ЛИТВИН.
м. Хрущов.

„Поки що тільки думаємо...“

(В Новгородківському районі погано проходить місячник по збору металолому).

— Так, так, — говорить секретар райкому комсомолу Юлія Тютюнникова. — Нам відомо про те, що з 1 по 31 липня проходить ударний комсомольський місячник по збиранню металевих брухтів. Було у нас нещодавно засідання бюро райкому, виробили умови змагання комсомольських організацій по збору металолому, розіслали їх на місяця.

На наше запитання, як же проходить місячник, т. Тютюнникова нічого конкретного не відповіла:

— В райком дані ще не поступали. Здається, непогано йдуть справи у Верблужській середній школі № 1, в колгоспах імені Дмитрова та імені Кірова... Звичайно, треба більше приділити уваги цьому питанню. Але ми думаємо завдання місячника все ж виконати...

«Здається... думаємо...». Та й що ж ще можуть відповіді працівники райкому комсомолу, коли вся їх організаційська робота звелася до одного — вироблення умов змагання організацій. Виробили їх у кабінеті, розмножили на друкарській машинці, розіслали і... на цьому поставили крапку.

А де ж жива організаційська робота серед молоді? Комсомольські керівники скаржаться на те, що, мовляв, місячник проходить у несприятливий час. В районі період, дійсно, напружений. В повному розпалі жнивва, треба готуватись до збирання і силосування кукурудзи. Але ж і республіканський місячник — теж справа не другорядна, і він потребує куди більшої уваги, ніж приділяють йому новгородківські комсомольці.

Пройшло вже більше половини місячника, але не можна назвати кількість зібраного брухту. В райкомі таких даних нема.

Ніхто не керує в районі змаганнями, ніхто не підбиває підсумків. Справу пущено на самоплив. Райком комсомолу не спромігся навіть поставити завдання перед першочинними комсомольськими організаціями.

З приводу місячника ми говорили з багатьма комсомольцями і активістами, і всі вони погоджуються з тим, що місячник можна провести успішно. Хай основна частина молоді зайнята на жниввах, але ж можна організувати на збір металолому тваринників, яких в районі — великий загін. А скільки службовців — комсомольців! Завдання місячника можуть виконати лише комсомольські організації райцентру, не говорючи вже про школи, піонерські табори.

...На току колгоспу «Іскра» ми зустрілися з секретарем комсомоль-

ської організації сільгоспартілі Миколаєм Демченком. Він непоганий організатор і, як говорять в райкомі, «хлопець справний». То ж, схилювшись почути щось відрадне, ми й звернулися до нього.

Микола починає скаржитись, що зараз місячник просто неможливо організувати. Але самі ж комсомольці колгоспу, гомінікі і веселі дівчата, що зібралась біля нас, тут же йому довели, що це справа цілком реальна.

Біля колгоспної майстерні в бур'яні ржавіють десятки центнерів всякого брухту. Тут розбиті старі плуги, хтозна від чого колеса, рами тощо. Отже, брухт є, нема лише організації в збиранні його.

Ми розмовляємо з секретарем найбільшої в райцентрі комсомольської організації райвиконкому Анатолієм Харитоненком.

— Позавчора одержав з райкому директиву про організацію змагання на збиранні металолому і думаю, як що роботу провести.

Самому справді важко щось придумати. Треба радитись з молоддю. Адже в організації 50 комсомольців і кожен з них легко може знайти 20—30 кілограмів брухту... А скласти разом — будуть тонни.

— Від вас вперше чую, що йде місячник, — відповідає секретар першої комсомольської організації райлікарні Ядвіга Варнга. — Правда, місяців півтора тому, мені прислали листівку з райкому комсомолу про металолом. Але, здається, той місячник уже закінчився.

— А зараз ви можете включитись у місячник?

— Звичайно, можемо.

— Що ж для цього потрібно?

— Треба домовитись з головним лікарем і пройтись по всій лікарні, зібрати вже непотрібні речі. Їх знайдеться чимало, думаю, що буде і кольоровий метал.

Здивувалася нашому запитанню і заступник секретаря комсомольської організації автопарку Ніна Бабинець. Їй також ніхто нічого не говорив про металолом. Тут же Ніна поскаржилася:

— Вже два місяці, як колишній секретар Микола Богашов вийшов з нашої організації і доручив вести справу мені. Це ж, напевно, знають в райкомі, але мені ніяких вказівок не дають, ніхто не цікавиться, що ми робимо. Оце ж і з металоломом так вийшло...

А чому б райкому не зобов'язати комсомольців райдрукерії здати кольоровий металолом, якого тут досить? Лише в окремих організаціях місячник йде непогано, але й це — не заслуга райкому комсомолу, з вини якого пущено на самоплив важливу справу.

Рейдова бригада: Т. АНДРЕЄВА — комсомолка колгоспу «Іскра», Л. РОССАХА — методист райбудинку культури, В. ПРОЦЕНКО — позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

УЧНІВСЬКА БРИГАДА-МАЯК ВКАЗУЄ ШЛЯХ

Зібралися всі у Кіровограді. А потім автобусами взяли курс на Богданівку, де годинно чекали господарі своїх юних гостей.

Так почала діяти школа бригадирів учнівських навчально-виробничих бригад, організована обкомом комсомолу та обласним відділом народної освіти.

Більше ста юних бригадирів приїхали на свій перший семінар у Богданівську середню школу, щоб перейняти досвід у однієї з найстаріших бригад області.

Табір «Дружба» навчально-виробничої бригади відкрив широко свої двері для допитливих. Знайомство відбулося відразу ж. Директор школи Іван Гурович Ткаченко розповів про шестирічну роботу виробничої бригади, табірне життя школярів, яке дозволяє їм своєчасно доглядати посіви і правильно вирішувати проблему літнього відпочинку.

Чотири-п'ять годин на день працюють учні. Мають два вихідні дні, які повністю використовуються для різних екскурсій. Всі члени табору забезпечуються безкоштовним чотирьохразовим харчуванням. Основні завдання бригади — досягти у виробництві рівня маяків сільськогосподарства, психологічно і практично готувати висококваліфікованих кадрів трудівників колгоспних ланів.

Через два роки, — запевнив І. Г. Ткаченко, — своєю бригадою будуть керувати виключно самі учні. Ще більше відчули всю

важливість роботи богданівців слухачі, коли побували на площі бригади. В хорошому стані знаходяться їхні поля. Правда, чимало присутніх хвалилися, що у них чистіші квадрати кукурудзи, кращі посіви гороху. Всім цікавилися школярі, і на кожне їх запитання вичерпні відповіді давали директор школи І. Г. Ткаченко, бригадир виробничої бригади Діна Крайванець.

Надвечір повернулися знову в табір, але не припинялися розмови серед учасників семінару. Вони ділилися своїми враженнями від почутого і побаченого на полі, дослідних пришкольницьких ділянках.

Наступного дня перед школярами виступив завідувачий кабінетом виробничого навчання обласного інституту удосконалення вчителів Б. П. Агафонов. Він детально зупинився на тих недоліках і промахах, які часто зустрічаються в діяльності учнівських виробничих бригад. Нерідко, — сказав промовець, — всяка продуктивна праця мало пов'язується з теоретичними питаннями сільськогосподарської науки, хоч бригада, як відомо, — не самоціль, а форма навчання, де теорія безпосередньо пов'язана з практикою. В ній найкраще розв'язується проблема виховання молоді людини, проблема комуністичного виховання, де школярі вчать культури праці.

Тепер переважна більшість шкіл переходить на підготовку механізаторів широкого профілю, які,

знаючи агрономію, зоотехнію, електротехніку, зможуть також управляти трактором, комбайном, автомашиною. Юні виробничники повинні не просто займатися фізичною працею, а ставати активними дослідниками, експериментаторами. Б. П. Агафонов дав повну характеристику, яким мусить бути учнівський бригадир, розповів про його права й обов'язки.

Беруть слово учасники семінару. Багато відвертих докорів висловлюють вони на адресу дирекції шкіл і правлінь місцевих колгоспів. Частіше всього пліч, де працюють школярі, знаходяться в загальному колгоспному масиві. А це знеособлює учнівську працю.

Нерідко буває, що не вдається довести розпочату справу до кінця. Так було у Березовобалківській школі Вільшанського району і Солугівській Гайворонського району. Учні брали зобов'язання виростити високий урожай кукурудзи в зерні, а колгосп скосив їхні гектари на сілос. Не цікавляться подекуди роботою юних агрономів і бригадири артілей, дивлячись на школярів часто-густо як на підсобну силу. Про це говорили бригадири учнівських виробничих бригад Бовшик з Рівнянського району, Рябко з Добровеличківського, Божко з Голованівського району.

Наприкінці семінару виступив секретар обкому ЛКСМУ т. Неділько, який наголосив на ролі учнівських комсомольських організацій у виробничій діяльності шкіл.

І роботою, і відпочинком задоволені

УЖЕ кілька років учні нашої школи недовго задумуються над тим, що робитимуть влітку. Для них це питання вирішене ще задовго до початку літніх канікул. Всі знають: чекають їх трудові будні і веселий відпочинок у виробничій бригаді.

Свою роботу в нинішньому році бригада розпочала з перших днів червня. І хоч ще недовгий час працювали учні, а вже встигли зробити багато. Велику допомогу подала бригада колгоспу на роботах в саду, на винограднику, городах.

Та не забувають в бригаді і про своє поле, де на десятигектарній площі зеленіє масив гібридної кукурудзи. Нещодавно її прорвали і просапали в гніздах.

Про хороші діла бригади свідчить те, що за двадцять днів минулого місяця п'ятдесят її членів виробили разом 1000 трудовнів. Найбільше трудовнів, виробили І. Ткаченко, Л. Панченко, Г. Гоц.

У нашій бригаді вмють не тільки добре працювати, а й відпочивати. Свій відпочинок члени бригади проводять у літньому таборі, де мають змогу пограти в шахи, шашки, волейбол, почитати книги, газети, журнали. Тут же, в таборі, кожного ранку одержують наряд від бригадира, десятикласниці Олі Лєбедченко.

В нашій бригаді всі задоволені і роботою, і відпочинком.

Л. ТЕРНАВСЬКА,
учениця 10 класу Первозванівської СШ Кіровоградського району.

Назустріч Всесвітньому форуму молоді

ПАРИЖ. Кореспондент ТАРС Г. Драгунов передає: Молоді французи і французенки з нетерпінням чекають того дня, коли в Москві відкриється Всесвітній форум молоді, сказав у розмові з нашим кореспондентом заступник генерального секретаря Спілки комуністичної молоді Франції Анрі Мартен.

Молодь нашої країни хоче, щоб форум завершився повним успіхом, щоб восторжествували ідеї миру і дружби між молоддю всіх країн.

Анрі Мартен, широко відомий своєю безстрашною боротьбою проти колоніальної війни в Індокитаї. Французькі молодіжні організації — за дуже рідким винятком — вважають, що московський форум дає прекрасну можливість для порівняння всіх точок зору, для обміну думками по найпекучіших проблемах сучасності. Де, як не на такій зустрічі представників молодіжних організацій усіх континентів, усіх країн, усіх кольорів шкіри, можна знати шляхи до зближення, відкинути геть всі перешкоди і забобони, розчистити шлях взаєморозумінню і співробітництву.

Анрі Мартен підкреслив, що Всесвітній форум молоді «буде важливим етапом в розвитку міжнародного молодіжного руху. Вперше зустрінуться керівники молодіжних організацій різних країн, вперше вони зможуть ставити і всебічно обговорювати питання, які хвилюють

молоде покоління. В цьому факті — провал спроб деяких реакційних кіл перешкодити зближенню молоді різних країн і тенденцій. В цьому факті також і заслуга радянських молодіжних організацій, які вступили з благородною ініціативою проведення форуму».

До складу французької делегації на Всесвітній форумі молоді, сказав Анрі Мартен, ввійдуть представники 25 організацій, в тому числі Національної спілки студентів Франції, Спілки сільської молоді Франції, товариства «Туризм і праця», організації соціалістичної молоді, Спілки комуністичної молоді Франції, Спілки французьких дівчат, Загальної конфедерації праці, «Спілки відважних».

Це — одна з найбільших делегацій, що їдуть на московський форум. Вона настільки широко представляє молодіжні, студентські, жіночі, культурні, спортивні і дитячі організації нашої країни, каже Анрі Мартен, що її з повним правом можна було б назвати «Малим форумом» — адже ніколи ще ці французькі організації не брали участі разом одночасно в міжнародних молодіжних заходах. Тільки форум 1961 року відкрив їм таку можливість.

Наприкінці розмови Анрі Мартен просить передати сердечний привіт від мільйонів французьких юнаків і дівчат радянської молоді, яка завжди гостинно приймає молодих посланців усіх народів.

НЕ ГОСТІ— ГОСПОДАРИ

КОЛИ в Кіровоградському медичному училищі стало відомо про змагання трудящих міста з Вінницею, учні вирішили своїми силами відремонтувати учбовий корпус і гуртожитки. Ініціаторами були четвертокурсники (коосорг Ніна Кузьменко).

Після екзаменів учні підправили і пофарбували вікна, підлогу, поштукатурили і побілили стіни. Багатьом згодився досвід, набутий ще до навчання в училищі. Кваліфікованими штукатурами показали себе Валерій Тіщенко та Світлана Литвинова. Як справжній майляр працював Віктор Максаєв.

На знімку: четвертокурсники Олександр ДАНИЮК і Микола БОБИР фарбують вікна в учбовому приміщенні. Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

ДО РЕДАКЦІЇ НАДІЙШОВ ЛИСТ

Жінка з кам'яним серцем

«Якщо мій лист потрапить в руки будь-якої матері чи батька, чи просто людини, гідної цього високого звання, я впевнена, що він буде прочитаний до кінця і мене правильно зрозуміють.»

Я хочу вам розповісти про одну матір, яка не має ніякого права носити це високе звання. Таких, як ця жінка з кам'яним серцем, у нас одиниці. Вона морила свого сина голодом, знущала над ним, і навіть зараз, коли тяжко хворий хлопчик перебуває на лікуванні в міській дитячій лікарні, її ставлення до нього не змінилося. Мати подовгу не навідується до сина, а коли й приходить у лікарню, то у неї не знаходиться ні доброго слова, ні гостинця для сина. Поведінкою С. Дорогової обурений весь медичний персонал лікарні. Ми хочемо, щоб про її негідне, жорстоке ставлення до сина стало відомо іншим, щоб її засудила громадськість...»

ЛИСТ, який одержала редакція, написаний рівним, бісерним почерком на чотирьох сторінках учнівського зошита. Його надіслала медпрацівник дитячої лікарні. І те, про що говориться в листі, цілком відповідає дійсності. Судить самі.

...Вагон поїзда був щиро переповнений військово-службовцями. Демобілізовані воїни їхали на будови Сибіру. Поблизу Полтави хтось із солдат вигукнув:

— А погляньте, хлопці, якого я «зайця» піймав. З-під нижньої лави виглядало перелякане обличчя хлопчика років десяти—дванадцяти. Холодний осінній вітер проникав навіть в купе, а на підлітку були лише старенька сорочка і біленькі черевики.

«Зайця» обступили солдати. Навперобій розпитували, як потрапив сюди, звідки і куди їде. Після короткої мовчанки хрипким, протуженим голосом хлопчик відповів:

— В Харків. Мати мене люто побилала, і я втік... На обличчі Сашка темними плямами виділилися сліди недавніх побоїв. До того ж у дорозі хлопчик захворів грипом.

Солдати нагодували малого, звільнили місце на лаві, а в Полтаві передали в дитячу кімнату. Тут знову довго розпитували Сашка, звідки він, де живуть і працюють рідні.

І ось на адресу Кіровоградської обласної лікарні, де С. Дорогова працювала медсестрою, надійшов лист від начальника Полтавського управління внутрішніх справ т. Говорова. В листі повідомлялось, що С. Дорогова методично мордувала свого сина, знущала над ним. Хлопець утік з дому і тепер перебуває в Полтаві. Начальник управління просив прибути С. Дорогову на місце і забрати хлопчика. Але та у роз'язному тоні відповіла в Полтаву, що ли-

ше вона має право на свого сина, що вона била його, буде бити і зробить з ним те, «що зробив Тарас Бульба зі своїм сином».

Людина з кам'яним серцем, яка випадково стала медпрацівником, прикриваючись пишністю заучених фраз, заявляє нам:

— Я не дорожу етикеткою матері.

А згодом проривається неприкритий цинізм:

— Здох би він ще в Полтаві... Ох, як він мені псує настрої...

Про місцеперебування Сашка повідомили батькові Г. Дорогову, який в цей час перебував в командировці в Харкові. Він приїхав за важко хворим хлопчиком, забрав його до Харкова і там поклав у лікарню. А мати тільки через декілька місяців спромоглася туди приїхати. Першим її запитанням до сина було:

— Кого ти більше любиш: матір чи батька?

Прикутий хворобою до ліжка, Сашко ледве прошепотів:

— Батька.

Тоді С. Дорогова, не соромлячись нікого з присутніх лікарів, сказала:

— Так знай, що я приїхала тебе не провідати, а хоронити!..

Що можна тепер говорити про обличчя цієї людини? Високе звання матері для неї, бачте, лише «етикетка», а її рідний син, це «паразит, якого треба якомога швидше здихатися».

Коли Сашкові в Харкові покращало, його забрали в Кіровоград.

ЩО Ж ПРИМУСИЛО хлопчика покинути домівку і пуститись у подорож, яка скінчилась на лікарняному ліжку?

С. Дорогова методично, по-звірячому била сина. Хлопець ходив на базар, мив підлогу, чистив каструлі, взутий матері.

О, ця, огрядна міщанка вміє берегти себе. Її обличчя аж пашисть здоров'ям. Вона пунктуально робить маніюрок і навіть ледіюрок, любить смачно поїсти. А Сашко? Хлопчик завжди ходить з синцями на тілі, обірваний і голодний. С. Дорогова носить коштовне вбрання, а синові не спроможна купити навіть шоденника. Коли вчителі прийшли до цієї міщанки й зажадали, щоб вона потурбувалася про свою дитину, С. Дорогова облаяла їх і вигнала з квартири.

...Роки щасливого дитинства! Вони завжди пов'язуються з матір'ю — її пестощами, її лагідними, добрими руками, її теплою, найріднішою посмішкою.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

(Закінчення на 4-й стор.)

19 липня 1961 р., 3 стор.

Жінка з кам'яним серцем

(Закінчення).

А Сашка позбавила радості дитинства його ж рідна мати. У нього не залишилося відчуття батьківської домівки, спогади про яку зіграють людину. Після школи Сашко, як і всі, поспішав додому — в будинок № 68, по вулиці Володарської. Та тут ніхто не цікавився, як у нього справи в школі. Напівголодного хлопчика чекали лише безліч господарських справ та стусани, якими щедро нагороджувала його «матінка».

У Сашка — день народження... Але ніхто й не згадав про це, не привітав його. А в подарунок від матері він одержав у цей день болючі удари шкіряним ременем за те, що нечаче б то він взяв два карбованці.

Якщо й доводилося йому бачити в цьому домі теплий погляд, чути ласкаве слово, то хіба що від сусідів. Всі вони відчували приязнь до цього лагідного світлоокого хлопчика, і намагались хоч як-небудь полегшити його долю, незважаючи на те, що з матір'ю ніхто з них не був у добрих стосунках.

Та й які взаємини можуть бути з цією закоренілою скандалісткою, яка на кожному кроці грубить, ображає всіх і вся. Якось дійшла до того, що вдарила чайником по голові одну з сусідок Віру Артемову.

Та не завжди й з усіма С. Дорогова веде себе так розв'язно і знахабніло. Коли їй потрібно, небезуспішно може прикинутися і справити приємне враження, показати, як кажуть, зовнішній лоск.

— Я спробувала всі методи педагогічного впливу, переніла всього Макаренку, розмовляла з живими(?) педагогами, — бундючно заявляла вона.

МЕТОДИ впливу, дійсно, випробовувались різні, а винахідливість її пішла справді далеко. Після чергових побойв Сашко надумав втекти з остогидлої домівки. Куди? До кого? — цього не могла вирішити доведена до відчаю дитина. Він сів на першу-ліпшу машину і заїхав у Компаніївку. А після того, як хлопчину доставили додому, С. Дорогова вчинила над ним дивовижне знущання.

— Ось ми зараз його зарубаємо, — сказала вона і почала робити приготування до екекції: розстелила килимок на підлозі, зав'язала хлопцеві очі, принесла сокирку...

Сашка, звичайно, не зарубали. Він відбувся великим переляком і знову ж страшеними побоями.

Подібне «виховання» не було секретом і для глави сімейства Г. Дорогова, який, усиновивши Сашка, покляканий був замінити йому рідного батька. А він з олімпійським спокоєм спостерігав катування дитини, не припинив вчинків знахабнілої дружини. До того ж Г. Дорогов до недавнього часу працював лікарем 4-ї Кіровоградської лікарні. Як же може носити звання лікаря людина, байдужа до страждань інших, позбавлена елементарної гуманності?

...Сашко все ще в лікарні. У хлопчика важке хронічне захворювання нирок.

На чистих, підкладених дбайливими руками подушк, лежить він, повернувши до вікна біде обличчя. Сашкові видно, як доріжкою, що веде до лікарні, проходять відвідувачі. Серед них він пізнає і знайомих. Це до нього. Приходять відвідати Сашка сусіди — В. Артемова, Г. Стукалова. Приносять хлопчикові гостинці й зовсім незнайомі, сторонні люди — матері інших дітей, у яких добрі, справді материнські серця. І лише з рідних — нікого. Близько двох тижнів була тут востанє С. Дорогова і сказала, щоб він більше не чекав її. Вона винайшла новий «педагогічний метод» — не відвідувати, щоб «поставити на вид» Сашкові за його нібито погану поведінку. Насправді ж — це просто хитрий маневр. С. Дорогова задумала виїхати з міста, остаточно скомпрометувавши себе, як перед сусідами та знайомими, так і перед співробітниками, які неодноразово розбирали її поведінку.

Вже на п'ятому місяці роботи в обласній лікарні їй було винесено дві догани. Її поведінка на роботі та в побуті стала предметом обговорення на засіданні місцевого комітету. Ось витяг з рішення одного із засідань, що відбулося 27 серпня 1960 року:

«Попередити медсестру Дорогову, що, коли вона не змінить своєї поведінки, буде змушуватися над дітьми і чинити сварки з сусідами, то місцевком буде клопотати перед адміністрацією лікарні про те, щоб звільнити її з роботи, як таку, що компрометує наш колектив».

Нічого не залишається Степаніді Дороговій, як ганебно втекти від такої слави. І ось в чомодани спаковано вже все, до дрібниць. Нічого не має наміру залишити тут Дорогова, крім сина, крім того, що для інших матерів є найдорожчим в житті. Материнські почуття чужій самозакоханій жінці. Другий її син, чотирнадцятирічний Анатолій, довгий час перебуває на лікуванні у Євпаторії. До нього вона теж давно не навідується. Що ж це, знову «методи педагогічного впливу»? Не думаємо.

В розмові хворий Сашко не вживає слова «мати». Та в нього дійсно її немає. Інші люди — чужі, люблячі, замінили йому рідних, вони турбуються про здоров'я хлопчика, про його завтрашній день.

**О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
Т. БОДНАР,
Л. КОВАЛЕНКО.**

ВІД РЕДАКЦІЇ: Коли матеріал готувався до друку, Дорогови замешкалися. Біганина в редакцію, спроби виправдатись, очорнити десятки інших людей і, зрештою, погрози. Степаніда Дорогова, захиляючись, намагалась довести, що її хворий син — невинний бандит, а всі, хто бере під захист її дитину — негідники. Дороговим хотілося б жити за принципом домостроївських часів: «Мій дім — моя фортеця». Та не вийде. Цілком справедливо втрутилась громадськість, тепер — слово за адміністративними органами.

МАТЧ СТОЛІТТЯ

МОСКВА. 16. (ТАРС). Перемогою радянської жіночої і американської чоловічої команд закінчився традиційний матч легкоатлетів СРСР і США, що проходив на Центральному стадіоні імені В. І. Леніна. Наші спортсменки виграли у своїх заокеанських гостей з рахунком 68:39, а наші спортсмени програли американцям з результатом 111:124. Таким чином, традиція легкоатлетичних зустрічей між двома найсильнішими командами світу не змінилась. Як і в перших двох, наші жінки взяли гору, а чоловіки уступили першій. Правда, цього разу перемога американських атлетів була менш переконливою, тоді як програш їх подруг по команді — ще переконливішим. Це доводить, що зростання майстерності радянських легкоатлетів триває.

Найкращі в світі спортсменки продовжували наступ на світові рекорди. Він знов унічався успіхом. Першу поправку в таблицю найвищих світових досягнень внесла Т. Шелканова, яка з першої ж спроби стрибнула в довжину на 6 м 38 см. Всього сьогодні, як і вчора, було встановлено три світові рекорди. Крім Шелканової, це зробили американські Р. Бостон, який стрибнув у довжину на 8 м 28 см, і радянський атлет В. Брумель, що взяв висоту 2 м 24 см.

Поєдинки стрибунів у довжину і висоту були в центрі уваги. Глядачі сподівались, що в першій боротьбі Р. Бостона-І. Тер-Ованесяна Д. Томаса-В. Брумеля народяться нові блискучі досягнення. І ці надії оправдалися. Бостон зумів приземлитися на позначці 8 м 28 см. Результат Тер-Ованесяна був на 27 см. гіршим.

Зате справжнім триумфом унічався виступ рекордсмена світу, нашого видатного стрибуну у висоту В. Брумеля. В цьому номері програми виступали, крім нього, ще три спортсмени, в тому числі прославлений «кюнік» Д. Томас. Проте, коли планку було піднято на 2 м 19 см, у секторі лишилося тільки два учасники — Брумель і Томас. Цю висоту Брумель взяв з першої ж спроби, а Томас — лише з другої.

Далі було поставлено рекордну висоту — 2 м 24 см. Спроби Томаса подолати її не унічались успіхом. Зате Брумель з третьої спроби вивешено взяв її. Глядачі бурхливими оплесками вітали справді феноменальний успіх нашого атлета.

Наші спортсменки продовжували успішно виступати на бігових доріжках і в секторах для метань. Другу перемогу здобула Т. Пресс. Вона дала за всіх — на 17 м 25 см штовхнула ядро. М. Іткіна з результатом 23,4 сек. виграє забіг на 200 м, в якому не виступала знаменита В. Рудольф. У забігу на 80 метрів з бар'єрами першою була сестра Тамари — Ірина Пресс — 10,8 сек. В бігу на 800 метрів найкращою була наша Л. Ісенко (Шевцова) — 3 хв. 5,4 сек.

У чоловіків лідерство удержали американці. Вони перемогли в бігу на 400 метрів з бар'єрами, на 200 і 1.500 метрів, в естафетному бігу 4x400 метрів і в метанні диска.

Загальний підсумок матчу — 179:163 на користь радянських спортсменів. Отже, це третя підрада перемога легкоатлетів СРСР у третьому числі матчі століття.

Відважний стрибок американського негра

НЬЮ-ЙОРК, 17 липня. (ТАРС). Знаменитий Ніагарський водоспад вп'яте підкорилася смілива людина. Цього разу ризикований «стрибок» з 48-метрової висоти разом з вируючим потоком було зроблено на знак протесту проти расової дискримінації в США.

Натан Бойя, 30-річний негр з Нью-Йорка, прив'язав себе всередині ве-

лікої гумової кулі з сталевим каркасом, а його друзі доставили кулю по річці Ніагара до водоспаду. Куля була устаканована кисневим апаратом для дихання. Після благополучного спуску Бойя відкрив люк і втік приголомшених глядачів.

Новий світовий рекорд Тамари Пресс

МОСКВА, 15. (ТАРС). На 57 метрів 43 сантиметри кинула сьогодні диск під час легкоатлетичного матчу СРСР—США Тамара Пресс. Це новий світовий рекорд. Попередній рекорд—57 метрів 15 сантиметрів теж належав Т. Пресс і був встановлений у 1960 році.

Натренований язик

Підлабузника сам дідько
В печлі цупить за язик:
— Положи на сковорідку,
Прелукавий чоловік!
Той лизнув, і так рече:
— Майже зовсім не пече,
Мій тренований язик
Й не таке лизати звик.
В. СТЕПАНОВ.
ст. Плетений Ташлик.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах МІСТА

КІНОТЕАТР ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. «Смуғастий реїс». Початок о 9 год., 11 год. 15 хв., ранку, 1 год., 2 год. 45 хв., 4 год. 30 хв. дня, 6 год. 15 хв., 8 год., 9 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику — о 9 год. 20 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МІР». Для дітей — «Літа молоді». Початок о 10 год. ранку. Колоритний широкоекранний фільм «Вільний вітер». Початок о 12, 2, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Чайка на морі». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 год. дня. «Невідома жінка». Початок о 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора, на літньому майданчику — о 9 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальні фільми: «Операція «Гестонський меч»», «Іноземна хроніка», демонструються без перерви з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «Калелло пана Анатолія». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

ЕКЗАМЕН ЮНИХ

ЗАКІНЧИЛАСЯ XVI обласна спартакіада школярів — своєрідний екзамєн юних на спортивну зрілість. Змагалися цього року не тільки збірні команди району, а й команди колективів фізкультури. В сумарному заліку перемогу здобули колективи фізкультури м. Олександрії. Кіровоградці зайняли друге місце.

Гострою була спортивна боротьба між збірними командами Олександрії і Кіровограда. Майже всі призові місця з велогонок завоювали представники команд цих міст. Так, наприклад, кіровоградка Жанна Циганаш зайняла перше місце в гонці на 15 кілометрів з роздільним стартом. В командній гонці дівчат на 20 кілометрів не мала собі рівних олександрійка Галина Стебліна.

Серед юнаків перевага відчувалася за кіровоградцями. Добре виступив Микола Баркар на дистанції 20 кілометрів. Він зайняв перше місце. Друге й третє місця на цій дистанції дістались олександрійцям Юрію Шаповаленку і Анатолію Кушніренку. По загальній сумі очок, як і минулого року, на перше місце вийшли представники шахтарського міста.

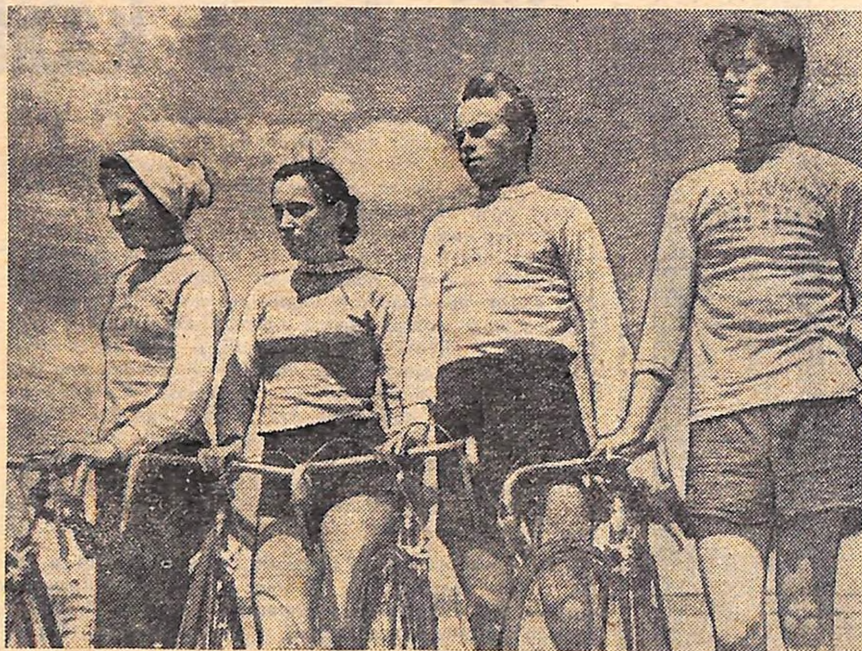
Добре виступили олександрійці на водних доріжках. Друге місце з цього виду спорту завоювали плавці Малої Виски, а кіровоградці аж... п'ятнадцяте місце.

Три дні на стадіоні «Авангард» боролися легкоатлети міст і районів області. Вже на другий день змагань можна було б сміливо пророчити перемогу кіровоградцям. Вона й була здобута після триденних поєдинків. Олександрійці, від-

ставши від переможців на 5651 очко, посіли друге місце.

В командному заліку з усіх видів спорту на перше місце вийшли юні спортсмени Олександрії. Друге й третє місця відповідно зайняли учні Кіровограда та Гайворонського району. Останні місця посіли Рівнянський, Новопраський та Устинівський райони.

Спартакіада школярів нашої області майже щороку позначені слабкою організацією змагань. Це трапилось і в нинішньому сезоні. Зокрема, на велосипедних гонках та на змаганнях із спортивних ігор. Спартакіада закінчена. Відповідні місця завоювано. Коли ж, цікаво, все-таки зустрінуться баскетбольні юнацькі команди Кіровограда і Олександрії?

Олександрійці Людмила Бердник, Галина Стебліна, Юрій Шаповаленко та Анатолій Кушніренко на XVI спартакіаді школярів завоювали перше місце з велосипедних гонок.

В стрибках у довжину не мав собі рівних представник Гоголанівського району Анатолій Бондар.

Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

НАША АДРЕСА

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 50-14, відділ — 50-24.

Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділ — 50-24.

Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30.

БК 00679.

Зам. № 4830. Т. 26.500.